

Pelikanın Deniz Feneri

Aysel Banu YAVUZAL

Pelikanın Deniz Feneri

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak ve rüzgârlı bir sabah, pelikan Percy mavi denizci atkısı arkasında dalgalanarak denizin üzerinde süzülüyordu. Krem beyazı tüyleri güneşte parlıyordu ve büyük altın-turuncu gagası küçük bir ağ gibi görünüyordu. Altında dalgalar, yavaş ve uykulu bir nefes gibi girip çıkıyordu. Percy kıyının bu sessiz köşesini severdi; suyun sakin, gökyüzünün geniş olduğu yeri.

Martı Pip küçüktü ama ah ne kadar hızlıydı. Beyaz ve gri tüyleri, siyah kanat uçları ve küçük kırmızı benekli parlak sarı bir gagası vardı. Başında hiç ama hiç çıkarmadığı küçük kırmızı bir şapka vardı. Pip havada mutlu bir ok gibi hızla süzülüyordu. "Seninle buruna kadar yarışalım!" diye seslendi ve Percy gülerek onu takip etti.

Uçurumun kenarına yakın, uzun ve yuvarlak, beyaz boyalı ama boyası dökülmüş ve grileşmiş eski bir deniz feneri duruyordu. Uzun zamandır karanlık ve sessizdi. "Artık kimse kullanmıyor," dedi limandaki bir balıkçı. "Ne bekçi var, ne ışık, ne gemi." Percy kuleye gözlerini kıstı. Bir şey onu meraklandırıyordu ve Pip de her zaman meraklıydı.

Böylece iki arkadaş deniz fenerinin kapısına uçtu; kapı hafifçe itilince gıcırdayarak açıldı. İçerisi tozlu ve sessizdi. Sarmal bir merdiven kıvrıla kıvrıla gölgelere doğru yükseliyordu. "Merhaba?" diye seslendi Pip. Yukarıdan yumuşak bir ses geldi, eski ahşap basamaklardaki botlar gibi. Yukarıda biri vardı ve o birinin biraz arkadaşlığa ihtiyacı vardı.

Merdivenlerden aşağı, gür beyaz saçlı ve gür beyaz sakallı yaşlı bir adam indi. Sarı bir yağmurluk ve koyu mavi lastik çizmeler giymişti ve sıcak, altın rengi parlayan yuvarlak piring bir fener taşıyordu. "Merhaba, küçük dostlar!" dedi bekçi nazikçe. "Ben deniz feneri bekçisiyim ve korkarım uyarı ışığım bozuldu."

Bekçi onlara en tepedeki lamba odasını gösterdi. Büyük cam mercek tozlu, içindeki ampul ise karanlık ve çatlamıştı. "Bu gece büyük bir fırtına geliyor," dedi, mavi gözleri endişeliydi. "Gemilerin kayaların yanından güvenle geçmeleri için ışığımıza ihtiyaçları var. O olmadan başları gerçekten belaya girebilir." Percy yavaşça başını salladı. "O zaman onu tamir etmeliyiz," dedi.

Pip pencereye koştı ve denize baktı. Uzakta koyu bulutlar gri dağlar gibi yığılıyordu. Rüzgâr çoktan ısıklık çalmaya başlamıştı. "Fırtına düşündüğümüzden daha yakın!" diye cıvıladı. "Yeni bir ampulü nereden bulabiliriz?" Bekçi sakalını sıvazladı. "Küçük liman dükkânı satıyor," dedi. "Ama yol uzun ve rüzgâr güçleniyor."

Percy her zamanki gibi dikkatlice düşündü. "Pip kıyıdaki en hızlı uçucudur," dedi. "Önden gidip dükkânı bulabilir." Pip gururla göğsünü kabarttı. "Percy de en güçlüsüdür," diye ekledi Pip. "Yeni ampulü geri getirebilir." Bekçi gülümsedi ve pembe yanakları derin gülümseme çizgileriyle kırıştı. "O zaman birlikte bir plan yaparız," dedi.

Yükselen rüzgâra doğru yola çıktılar. Pip önden koştu, ince sivri kanatları rüzgâr esintilerini yarıp geçti. Percy arkasından istikrarlı bir şekilde uçtu, geniş kanatları güçlü ve emindi. Altlarında liman dükkânı sıcak küçük bir ışıkla parlıyordu. Pip sarı gagasıyla pencereye vurdu, ta ki dükkâncı açana kadar. "Bir deniz feneri ampulü, lütfen!" diye bağırdı.

Dükkâncı büyük cam ampulü yumuşak bir beze sardı. Percy onu nazıkçe altın rengi gagasına yerleştirdi; gaga onu güvenle tutmak için tam doğru boyuttaydı. "Dikkatli ol," dedi dükkâncı. Rüzgâr uludu ve yağmur yağmaya başladı. Pip Percy'nin yanında uçtu, eve giden yolu gösterdi. "Beni takip et!" diye seslendi. "Alçak ve istikrarlı kal!"

Deniz fenerine döndüklerinde bekçi pirinç feneri sallanarak sarmal merdivenleri tırmandı. Yukarı, yukarı çıktılar, iki kuş onun yanında kanat çırpıyordu. Lamba odası rüzgârda sallanıyordu. Percy yeni ampulü çok ama çok nazıkçe yere koydu. "Yavaşça," dedi yumuşak bir sesle. Bekçinin elleri sağlamdı ve fırtına camın dışında kükredi.

Bekçi eski çatlak ampulü çevirip çıkardı ve bir kenara koydu. Sonra yavaşça ve dikkatlice yenisini yerine taktı. Percy bezi perdeli ayaklarıyla sabit tuttu ve Pip her hareketi izledi. "Neredeyse oldu," diye fısıldadı bekçi. Son bir nazik çevirmeyle sıkıca yerleştirdi. Küçük ampul parlak pirinç yuvasında aydınlık ve hazır duruyordu.

Bekçi düğmeyi çekti ve büyük mercek dönmeye başladı. Geniş altın bir ışık huzmesi karanlık, fırtınalı denizin üzerinde süpürüldü. İki kuş sevinçle bağırdı ve bekçi yüksek sesle güldü. "Birlikte başardık!" diye haykırdı. Suyun üzerinde, uzaktaki bir gemi pruvasını nazikçe çevirdi. Işığı takip ederek keskin, gizli kayaların yanından güvenle kayıp geçti.

Kulenin altında fırtına yatışmaya başladı. Dalgalar yeniden uykulu bir hâl aldı ve rüzgâr yumuşak bir mırıltıya dönüştü. "Görüyorsunuz," dedi bekçi sıcak bir sesle, "bir kuş bir sorunu fark edebilir, bir kuş da ağır bir ampul taşıyabilir. Ama ışığı yeniden yakan şey takım çalışmasıdır." Percy ve Pip birbirlerine baktılar ve başlarını salladılar.

Bekçi cebinden her birine küçük bir bisküvi verdi. "Buraya her zaman hoş geldiniz," dedi. "Bu deniz feneri artık bizim, hepimiz birlikte." İki kuş korkulukta oturdu, altın ışık yavaşça dönüp duruyordu. Altlarında deniz pırıldıyordu ve her gemi eve giden güvenli yolu biliyordu.

O günden sonra deniz feneri bir daha asla karanlık olmadı. Pip tepeden gözcülük yaptı ve Percy ne gerekirse taşıdı, istikrarlı ve güçlü bir şekilde. Bekçi her akşam pirinç fenerini onlara doğru salladı. Birlikte tekneleri, balıkçıları ve tüm neşeli limanı korudular. Öğrendiler ki takım çalışması, herkesi güvende tutan bir ışıktır.